

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

«Ὁχι ἓνα, παρὰ ἑκατό!» ἀπεκρίθη περιχαρὴς ὁ Γιάννης.

«Ἀλλὰ δὲν ἡμπορῶ νὰ περιπατήσω χωρὶς ὑποδήματα» εἶπε διστάζων ὁ Βέρτος.

«Μπα! θὰ περιπατῇς καλλίτερα. Οὔτε θὰ σκοντάπης, οὔτε θὰ πέφτης, καὶ θὰ τρέχῃς πολὺ γλιγωρότερα. Ἐμεῖς ποτὲ δὲ βάζομε παπούτσι.»

Ὁ Βέρτος ἔμελλε νὰ ἀποκριθῇ ὅτι θὰ ἐντρέπετο νὰ τὸν βλέπουν οἱ ἄνθρωποι χωρὶς ὑποδήματα, ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅτι οἱ παῖδες οὗτοι περιπατοῦν πάντοτε ἀνυπόδητοι ἐσιώπησε, φοβηθεὶς μήπως τοὺς λυπήσῃ ἂν τοῖς τὸ ἐπενθόμιζεν. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἔμεινεν ἀνυπόδητος τὸν ἔφερε σχεδὸν εἰς ἀπελπισίαν, ἐσκέφθη ὅμως ὡς ἑξῆς, «τὸ νὰ διδῇ κανεὶς ὅταν δὲν του στοιχίξῃ τίποτε δὲν εἶναι ἐλεημοσύνη· οἱ ἄγιοι ἐστέρουσι ἑαυτοὺς παντὸς πράγματος διὰ τοὺς πτωχοὺς.»

Ἐκυψε καὶ λύσας τὰ κομψὰ του ὑποδήματα μετὰς ἀργυρᾶς περόνας, τὰ ἔθεσε βιαστικῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

«Λάθετέ τα, ἂν δύνασθε νὰ ἀγοράσητε ἄρτον,» εἶπεν ἐρυθριῶν.

Ὁ Γιάννης τὸ ἤρπασε μὲ κραυγὴν χαρᾶς. «Κακοριζικιά μου ποῦ δὲν μπορῶ νὰ πάω μόνος μου! Πᾶρέ τα σὺ Θωμᾶ, καὶ τρέχα γρήγορα εἰς τῆς Φανῶς, νὰ σοῦ δώσῃ ψωμί καὶ κρέας καὶ πατάταις, καὶ γάλα διὰ τὸ μωρὸ, καὶ ξέρω γὰρ τί ἄλλο; λιγάκι ρακὶ γὰρ τῇ μάννᾳ ἴσως.»

«Μὰ Γιάννη δὲν κάνεις νὰ πάρωμεν τοῦ ἀφέντη τὰ πράγματα» ἐψιθύρισεν ὁ μικρὸς Θωμᾶς. Ὁ ἀδελφός του εἰς ἀπάντησιν ἐσφενδόνησε κατ' αὐτοῦ τὴν βακτηρίαν του· ὁ Θωμᾶς ἤρπασε τὰ κομψὰ ὑποδήματα καὶ ἔγεινεν ἄφαντος διὰ τῆς θύρας.

«Μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύριε» εἶπε μὲ κάποιαν ἐντροπὴν ὁ Γιάννης πρὸς τὸν Βέρτον. «Ἄν σ' ἔτρωγε σὰν φωτιά ὅλη τὴ νύκτα ἡ κοιλιά σου δὲν θὰ σ' ἔμελε τί ἔκανες γὰρ ν' αὐρῇ; ψωμί.»

«Πόσον ἐτῶν εἶσαι;» ἠρώτησεν ὁ Βέρτος.

«Σχεδὸν ὀκτώ» ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης.

Ὁ Βέρτος ἀνεστέναιξεν. Ὁ τρυχὸς καὶ αὐθάδης οὗτος παῖς, ὅστις μετεχειρίζετο γλῶσσαν τόσον ἄκομψον, τῇ ἐφαινετο μᾶλλον ἀνὴρ ἢ ὁμῆλιξ αὐτοῦ.

«Κύτταξε μὴ πᾶεις καὶ μᾶς μαρτυρήσης;» εἶπεν ἀπειλητικῶς ὁ Γιάννης.

«Ὅταν κάμνη κανεὶς ἓνα καλὸν δέν το λέγει,» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος μὲ τινα περιφρόνησιν, τὴν ὅποιαν δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ ἐντελῶς. «ὅθλαδὴ ὅταν κάμνη τὸ κρέος του,» προσέθηκε.

«Ναὶ μὰ τί θὰ τοὺς πῆς 'στὸ σπίτι ὅταν σ' ἐρωτήσουν τί τὰ ἔκαμες τὰ παπούτσιά σου;»

«Δὲν θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ σπίτι» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος μὲ ὕψος, τὸ ὅποιον ἐπέβαλεν εἰς τὸν Γιάννην σιγῇ.

«Τί νὰ τοῦ κατέθηκε τοῦ ἀρχοντοπούλου;» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γιάννης.

Ὁ Βέρτος, ἐν τῇ μεταξὺ, παρετήρει μὲ ἀνησυχίαν καὶ τινα φόβον τὸ κάτωχρον πρόσωπον τῆς ἀσθενοῦς γυναικὸς.

«Δὲν εἶσαι ἀνήσυχος διὰ τὴν μητέρα σου;» ἠρώτησε τὸν Γιάννην.

«Ναί!» ἀπεκρίθη σκυθρωπῶς ἐκεῖνος, μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. «Καὶ ὁ πατέρας νὰ ᾔναι φυλαχὴ! αὐτὸ εἶναι ἀκόμη χειρότερον, κύριέ μου.»

«Δὲν εἶναι χειρότερον ἀπὸ τὸν θάνατον,» εἶπε σοβαρῶς ὁ Βέρτος. «Αὐτὸς θὰ ἀπολυθῇ καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ.»

«Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἡ μητέρα, ἅμα πῆν καμμία στάλα ρακὶ καὶ φάη λιγάκι σούπα — εἶναι ἔτσι ἀπὸ τὴν νηστεία καὶ τὴν ἀνησυχία της.»

«Πόσον χαίρω ὅτι ἔδωκα τὰ ὑποδήματά μου!» ἐσκέφθη ὁ Βέρτος. Μικρὰ σιγὴ ἠκολούθησε, τὴν ὁποῖαν ἔλυε μόνον ὁ συριγμὸς τῶν χλωρῶν βάρτων ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ οἱ κλαυθμυρισμοὶ τοῦ νηπίου. Τέλος μετ' ὀλίγον εἶπεν ὁ Γιάννης.

«Δὲν μοῦ κάνεις τὴ χάρι ἀφέντη νὰ βάλῃς τὸ τσουκάλι εἰς τὴν φωτιάν. Μὲ αὐτὸ τὸ πόδι δὲν μπορῶ νὰ κινηθῶ ἀπ' τὸν τόπο μου. Ἄν θέλετε γεμίσατέ το νερὸ, θὰ ᾔναι ζεστὸ γὰρ τὴ σούπα ἕως ποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ Θωμᾶς.»

«Εὐχαρίστως,» ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς κόμης προθύμως. Ἐντὸς ἡμισεῖας ὥρας ὥρμησεν εἰς τὴν καλύδην ὁ Θωμᾶς, ἀσθμαίνων καὶ περιχαρὴς, φορτωμένος μὲ μέγα καλάθιον.

«Μοῦδωκε πέντε σελίνια!» καὶ βέβαια θὰ αἶζαν πολὺ περισσότερο, γιὰ τὸ τὰ 'μάτια της ἀστράφταν ἀπ' τὴν χαρὰ, καὶ μοῦδωκε καὶ μία σβοῦρα παραπάνω.»

«Φέρτην ἐδῶ,» ἔκραξεν ὁ Γιάννης ἐκτὸς ἑαυτοῦ σχεδὸν, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ ἐκ τοῦ τόπου του. Ὁ μικρὸς Θωμᾶς εὐπειθῶς τὰ ἔθεσεν ὅλα ἔμπροσθεν τοῦ ἀδελφοῦ του, δύο μεγάλους ἄρτους, ἓν κομμάτι κρέατος, κρομμύδια, πατάτας, ἓν τεμάχιον χοιρινοῦ παστοῦ, καὶ ἓν κουμάριον γάλακτος.

Ὁ Γιάννης ἐγέμισεν ἓν ποτήριον μὲ γάλα καὶ ἔθηκε εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μικροῦ κόμης — «Γάστει τὸ μωρὸ καὶ δᾶ, γὰρ νὰ μαγειρέψωμεν ἐγὼ καὶ ὁ Θωμᾶς.» Ὁ Βέρτος ἔλαβε τὸ ποτήριον καὶ ἐπλησί-ασεν εἰς τὸ νήπιον, τὸ ὅποιον ἐκραύγαζεν ὡς κόραξ.

«Νομίζω ὅτι ἔπρεπε πρῶτον νὰ δώσετε κάτι εἰς

τὴν μητέρα σας» εἶπε πράως, ἐνῷ τὸ βρέφος ἤρπασε τὸ ποτήριον καὶ ἔχυσε τὸ ἡμισυ τοῦ γάλακτος ἐπάνω του.

«Καυμένη μάνα!» εἶπεν ὁ μικρὸς Θωμᾶς, ὅστις ἐδάγκωνε μίαν κόραν ἄρτου· τότε μὲ τὸν ἄρτον εἰς τὴν ἑτέραν χεῖρα ἀνέβη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἔχυσε μεταξὺ τῶν χειλέων τῆς μητρός του ὀλίγον ῥακὶ ἀναμεμιγμένον μὲ θερμὸν ὕδωρ. Ἡ γυνὴ τὸ κατέπιε χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς της, οὔτε νὰ δώσῃ σημεῖον αἰσθήσεως, ὁ δὲ Θωμᾶς κατέβη ἐκ τῆς κλίνης μὲ ἔλευ· θέραν πλέον συνειδηθῆναι.

«Τῆς δίδομεν ὀλίγη σούπα, ὅταν γείνη», εἶπε γενναίως. Τότε αὐτὸς μετὰ τοῦ Γιάννη ἐξακολοβοῦντες νὰ τρώγουν ἄρτον ἔρριψαν εἰς τὸν λέσθητα ὅλον τὸ κρέας ὁμοῦ μὲ ὀλόκληρα κρομμύδια, κατὰ τὸν τρόπον τῆς μαγειρικῆς τῶν χωρικῶν! (Ἀκολουθεῖ.)

Ῥόδο καὶ ἀγριολοῦλουδο

Σὲ ρίζα μιᾶς τριανταφυλλιάς ἦτανε φυτρωμένο ἓν ἀγριολοῦλουδο γλωμὰ καὶ μικροκαμωμένο. Ποιὸς ἔφερε ποιὸ βροχόνερο, ποιὸς ἔφερε ποιὸ ἀέρι τὸ ἔφερε καὶ τῷσπειρε μονάχῳ δίχως ταῖρι; Γῆρ πόνους εἶχε γεννηθῇ γῆρ πόνους τὸ καυμένο, καὶ πρὶν ἀνθίσῃ τὸ φτωχὸ ἦτανε μαραμένο.

Κ' ἐκεῖ ῥηλά, πολλὸ ῥηλά ἓνα τρανταφυλλάκι καμάρωνε καὶ ἐπαίξε γλυκὰ μὲ τὰ ῥακί· γεμάτο ὀρόσο κ' ὠμορφιά καὶ μυρωδιὰ καὶ χάρι στῇ ρίζα του δὲν κύτταζε ἀπ' τὸ πολὺ καμάρει νὰ ὀῖ τὴν κάνει τὸ φτωχὸ, νὰ λυπηθῇ λιγάκι κ' ἓνα γλυκόλογο νὰ πῇ στὸ μαῦρο λουλουδάκι.

Πέρασαν ῥέρας πέρασαν· ἐπῆγε ῥ' μπρὸς ὁ χρόνος, σῆσαν τὰ κάλλη τοῦ ἐνὸς καὶ τᾶλλου πάει ὁ πόνος· πέσαν τὰ φύλλα καὶ τῶν δυὸ καὶ τὸ φτωχὸ ἐχάθη καὶ τῷμορφο καὶ πλούσιο κ' αὐτὸ, κ' αὐτὸ, μαράθη. Κ' ἐγὼ ποῦ τᾶξερα τὰ δυὸ ὅταν ἦσαν ἀνθισμένα καὶ πάλι τὰ ὅσα ὕστερα ξηρὰ καὶ μαραμένα,

Ἄν καὶ μικρὸ κατὰλαθα, ὅτι στὸν κόσμον τοῦτο, δὲν πρέπει νὰ καυχώμασθε γῆρ ὠμορφιά καὶ πλεῖστο. Εἶνε τὰ πλοῦτη πρόσκαιρα κ' ἡ εὐμορφία δὲν μένει καὶ μόνο καθορὴ καρδιὰ στὸν Πλάστην ἀνέβαινει. Ἄς ἀγαποῦμε τὰ φτωχὰ καὶ τὰ δυστυχισμένα, ἃς δίνωμε παρηγοριὰ στὰ ἔρημα· στὰ ξένα.

Καὶ ὅταν τὰ παιγνίδια μας τὰ τόσα βαρεθοῦμε κ' ὅταν χορτάσωμε πολλὸ, τότε ἃς θυμηθοῦμε, νὰ δώσωμε καὶ στὸ φτωχὸ κ' ἐκεῖνο νὰ χορτάσῃ, νὰ δώσωμε στὸ ὀρφανὸ κ' ἐκεῖνο νὰ γελᾷ. Ὡ, ἀγαπάτε τὰ ξένα· ὦ, δίδετε παρηγοριὰ στὰ πικροποτισμένα! (Ἑστία).

Ὁ τυφλὸς Ἰάκωβος.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἐγεννήθη τυφλὸς, διὰ μιᾶς θύμης ἐπιτυχούς ἐγχειρήσεως ἀνέδραψεν. Ἐν τοῦτοις ἔπρεπεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἴδῃ τὸ φῶς.

Ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ του τὸν ὠδήγησεν ἔμπροσθεν τοῦ παραθύρου, ἀφῆρσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν ταινίαν, ἥτις ἐκάλυπτεν αὐτοὺς, καὶ τὸν ἀφησε διὰ πρώτην φορὰν νὰ ἴδῃ τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν.

Ὡ! μήτηρ, ἔκραξεν ὁ Ἰάκωβος, διατί δὲν μοι ἔλεγετε ὅτι ἦσαν τόσον ωραῖα;

Εἶχα προσπαθήσει, τέκνον μου, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ του ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα, νὰ σοὶ δώσω νὰ τὸ ἐννοήσης, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην.

Ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἐθεώρησεν ἐπὶ μακρὸν μετ' ἐκστάσεως τὰ θαυμάσια ταῦτα ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Οὕτω καὶ ἡμεῖς, μικροὶ ἀναγνώσται, διὰ νὰ δυνῇ θῶμεν νὰ γνωρίσωμεν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀνοιχτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς. Ἄλλως μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβωμεν τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν τῆς εὐτυχίας, ἥτις πληροῖ τὴν καρδίαν τοῦ χριστιανοῦ, ὅστις εἶναι προσκεκολλημένος εἰς τὸν Σωτῆρά του.

Ἐάν ὅμως ἀπομακρύνεσθε τοῦ Σωτῆρος τοῦτου θὰ ζήσητε ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ ἀπελπισίᾳ. Προσκολληθῆτε εἰς αὐτὸν καὶ θὰ γευθῆτε ἀπὸ τοῦδε τὴν χαρὰν καὶ τὴν ψυχικὴν γαλήνην, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐννοήσητε πρότερον καὶ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς οὔτε ἠδυνήθη οὔτε θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ σᾶς περιγράψῃ ἀκριβῶς. Κ. Χ. Βλάσης.

— Εἰς ἓν νοσοκομεῖον τοῦ Λονδίνου ἐκάθητο ἐσπέραν τινὰ μία νοσοκόμος, ἡ καθὼς τὰς ὀνομάζουν, μία «ἀδελφή» ἐπάνω δὲ εἰς τὰ γόνατά της εἶχεν ἓν ἀσθενὲς μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐφυχομάχει, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναίσθητον μὲ κλεισμένους ὀφθαλμοὺς, ὅτε ἠκούσθησαν φωναὶ μεθυσμένων ἀνθρώπων ἔξωθεν τοῦ παραθύρου εἰς τὴν ὁδόν. Τὸ παιδίον ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του. «Νὰ ὁ πατέρας,» εἶπεν. «ἔρχεται καθε βράδυ μεθυσμένος.» Ἡ ἀδελφή τὸ ἐκύτταξε μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της· «τόσον μικρὸν τὸ καϊμένο νὰ ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ ἡξέυρῃ ἄλλο τι περὶ τῆς ζωῆς εἰμὴ τὴν κακίαν!» Προσπαθῆσε λοιπὸν νὰ τοῦ εἰπῇ ἅτι περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ωραίου Οὐδρανοῦ, ὅπου θὰ ἦτο καλὰ καὶ εὐτυχές, ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Τέλος ἔλαβεν ἀπὸ ἓν ποτήριον ὀλίγους μενεξέδες εὐώδεις, καὶ τοῦ εἶπε, «Εἰς τὸν οὐρανὸν εἶναι ἄνθη ἀκόμη ωραιότερα ἀπὸ αὐτά.» Τότε τὸ ἰσχνόν καὶ ὠχρὸν πρόσωπόν του ἔδειξεν εὐχαρίστησιν. «Τότε λοιπὸν θὰ τὰ μαζεύσω ὅλα ὅταν πάγω ἐκεῖ,» εἶπε τὸ παιδίον, καὶ ἀπέθανεν.